

[Harald Petersen.]
i fortrykket af den skriftlige forelæggelse fra ministeren.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale det fremsatte lovforslag til hurtig og villig behandling og den til forslaget knyttede overenskomst til godkendelse. Det samme gælder forslaget om ændring i den særlige retsplejelov, som skal gælde for brigaden.

Ole Bjørn Kraft: De forelagte lovforslag er jo et resultat af de forhandlinger, regeringen har ført med den engelske regering om vore besættelsesstyrkers videre forhold. Inden ministeren førte forhandlingerne i London, har partierne givet tilslutning til, at en sådan drøftelse af brigadens videre forhold skulle føres, og efter at ministeren er kommet hjem, er det også lykkedes ham ved forhandling at finde den fornødne tilslutning til den ordning, der nu forelægges her i tinget som lovforslag.

Da disse forhandlinger fandt sted, havde jeg lejlighed til på mit partis vegne at give udtryk for, at efter vor opfattelse burde brigaden ikke være reduceret i så stort et omfang, som tilfældet er. Vi har hele tiden haft den opfattelse, at Danmark ved at sende disse tropper til Tyskland opfyldte en for os naturlig pligt, og vi har ikke deltaget i den iver, der fra forskellig side er blevet udvist for at få brigaden trukket hjem.

Vi kunne have givet tilslutning til, at brigaden var blevet reduceret i det omfang, som der er tale om at reducere den nu til maj, men vi er egentlig af den opfattelse, at den yderligere reduktion, som skal finde sted ifølge lovforslaget, i høj grad gør vor deltagelse i denne besættelse af Tyskland til en symbolsk handling. Vi har imidlertid ikke villet modsætte os, at denne ordning blev truffet, og derfor kan vi også i dag give tilslutning til det lovforslag, som her er blevet forelagt.

Det, der er hovedargumentet for at foretage en reduktion af den danske brigade, er jo, at Danmarks egen sikkerhed kræver, at vi kan disponere over disse tropestyrker til en beredskabsstyrke her i landet. Det er naturligvis et argument, som altid må veje tungt ved overvejelser af denne karakter, og som også har bidraget til, at vi har tilsluttet os den ordning, som nu foreslås. Men jeg går derfor også ud fra, at når nu brigaden reduceres på denne måde, betyder det en tilsvarende styrkelse af vore beredskabsmuligheder her i landet, således at det ikke simpelthen betyder en nedsættelse på dette område, men at vi kan opnå den fordel for landets

sikkerhed, som kan ligge deri, at der, når der er gået et stykke tid, kun vil være ca. 1 000 mand syd for vor grænse. Jeg vil gerne bede den højtærede forsvarsminister udtale sig om, hvordan dette problem vil komme til at ligge i fremtiden.

Jeg skal ikke føje mange bemærkninger til det, der allerede er blevet sagt. Jeg kan slutte mig til nogle af de udtalelser, som den ærede ordfører for venstre (Harald Petersen) har fremsat med hensyn til den finansielle side af sagen. Men der er et spørgsmål, som jeg måske må have lov at rejse i denne forbindelse, skønt det kun har periferisk tilknytning til lovforslaget.

Da jeg var forsvarsminister, blev der gennemført en ændring i den danske hærs hilsepligt. Det var en ændring, hvorved man forsøgte at løse et stridsspørgsmål, som havde eksisteret igennem lange tider, og som havde givet anledning til adskillig agitation. Formålet med den ændring, der blev indført, var at bringe denne agitation til ophør, at søge at få tilvejebragt en tilstand, hvorved disse stadige angreb på hæren, som med dette spørgsmål som udgangspunkt fandt sted, kunne bringes til afslutning. Men det blev udtrykkelig understreget, da vi gennemførte denne ændring af hilsepligten, at det var en midlertidig foranstaltning — som jo også blev indført ved kongelig anordning, og som derfor kan ophæves, når man ønsker det. Det var en prøveforanstaltning; vi indførte i håbet om, som jeg har sagt det, at bringe en uheldig diskussion til afslutning. Det har naturligvis hele tiden været meningen, at man skulle tage hensyn til de erfaringer, som denne ændring ville medføre, og hvis det skulle vise sig, at ændringen f. eks. medførte en svækkelse af disciplinen i hæren eller på anden måde virkede uheldigt, har det hele tiden været forudsætningen, at man naturligvis kunne vende tilbage til den gamle ordning eller indføre en ny, der på bedre vis kunne opfylde det formål, som denne hilsepligt har.

Jeg ved ikke, om denne sag har været til indgående diskussion i krigsministeriet, men det er mit indtryk, at befalingsmændene har den opfattelse, at den nuværende hilsepligt vanskeliggør opretholdelse af den fornødne disciplin i hæren, og derfor vil jeg gerne sige her fra denne talerstol, at hvis dette er tilfældet, er det en sag, som forsvarsministeren bør tage op til forhandling med sine militære rådgivere. Og jeg vil gerne sige til ministeren, at den kendsgerning, at det var en konservativ forsvarsminister, der indførte lempelsen i hilsepligten, ikke skal forhindre ham i at foretage en ændring; hvis den er sagligt be-